

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ผลิตภัณฑ์สินค้าสำเร็จรูปจากอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีความสำคัญต่อประเทศไทยทั้งทางด้านการจ้างงาน การสร้างรายได้และเงินตราต่างประเทศและเป็นอุตสาหกรรมส่งออกที่สำคัญของประเทศมาโดยตลอดข้อมูลจากสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ในการสำรวจข้อมูลและจัดทำรายงานผลิตภาพและผลประกอบการอุตสาหกรรมปี พ.ศ. 2553 ระบุว่า อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมที่มีสัดส่วนของการใช้แรงงานที่มีฝีมือมากกว่าไร้ฝีมือ ในปี 2553 มีสัดส่วนแรงงานมีฝีมือต่อแรงงานรวมเท่ากับ 66.09 มีค่าเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่าน ที่มีสัดส่วนแรงงานมีฝีมืออยู่ที่ 65.68 ซึ่งแรงงานที่มีฝีมือของอุตสาหกรรมเป็นปัจจัยที่สำคัญเนื่องจาก อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นหลัก โดยค่าจ้างของแรงงานที่มีฝีมือถือเป็นต้นทุนผันแปรที่สำคัญที่มีผลต่อราคาของผลิตภัณฑ์ ดังนั้น อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจึงให้ความสำคัญในเรื่องของการฝึกทักษะฝีมือแรงงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต นอกจากนี้ แรงงานที่ทำหน้าที่ในการควบคุมเครื่องจักรจำเป็นที่จะต้องมีความรู้และทักษะฝีมือในการทำงานเช่นกัน โดยเฉพาะในการผลิตเส้นใยสังเคราะห์และการปั่นด้ายรวมทั้ง การใช้เครื่องจักรที่ทันสมัยในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, 2553)

ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ทำจากผ้าฝ้ายก็เป็นส่วนหนึ่งในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายของไทยนั้น เป็นเอกลักษณ์ไทยที่ได้รับการกล่าวถึงมานานในด้านความงดงามของลวดลายและลวดลายรวมถึงฝีมือการทอผ้าของคนไทยที่ได้รับการถ่ายทอดมาจนถึงปัจจุบันซึ่งผ้าฝ้ายและผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายของไทยนั้นต่างได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายทั้งจากชาวไทยและชาวต่างประเทศ ผ้าฝ้ายเป็นสินค้าหัตถกรรมที่มีขั้นตอนการผลิตที่ใช้แรงงานคนเป็นหลักซึ่งเหมาะสมกับโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยที่มีแรงงานเป็นจำนวนมาก กล่าวคือ อุตสาหกรรมการผลิตผ้าฝ้ายสามารถสร้างงานให้กับชาวบ้านและเป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่แรงงานในชนบทด้วย

ในปี พ.ศ. 2553 โรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม มีจำนวน โรงงาน อุตสาหกรรม ทั้งสิ้น 167 โรงงาน ประกอบด้วยโรงงานขนาดใหญ่จำนวน 58 โรงงาน โรงงานขนาด

กลางจำนวน 60 โรงงาน และโรงงานขนาดเล็กจำนวน 49 โรงงาน คิดเป็นร้อยละ 34.73 35.93 และ 29.34 ตามลำดับ โรงงานส่วนใหญ่จะเป็นกิจการของคนไทย ซึ่งมีจำนวน 138 โรงงาน รองลงมาจะเป็นกิจการแบบร่วมทุน มีจำนวน 26 โรงงาน และเป็นกิจการของชาวต่างชาติ จำนวน 3 โรงงาน คิดเป็นร้อยละ 82.63 15.57 และ 1.80 ตามลำดับ โดยข้อมูลจากการสำรวจ พบว่า สัดส่วนการถือหุ้นในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจะเป็นคนไทยถือหุ้นถึงร้อยละ 95.02 ดังแสดงในตารางที่ 1 (สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, 2553)

ตารางที่ 1.1 จำนวนโรงงานที่ดำเนินการสำรวจจำแนกตามขนาดและโครงสร้างการลงทุน
ปี พ.ศ. 2553

ขนาด / โครงสร้างการลงทุน		ไทย	ร่วมทุน	ต่างชาติ	รวม
เล็ก (คนงานต่ำกว่า 50 คน)	จำนวน	44	5	-	49
	ร้อยละ	31.88	19.23	-	29.34
กลาง (คนงาน 51 - 200 คน)	จำนวน	53	7	-	60
	ร้อยละ	38.41	26.92	-	35.93
ใหญ่ (คนงานมากกว่า 200 คน)	จำนวน	41	14	3	58
	ร้อยละ	29.71	53.85	100.00	34.73
รวม	จำนวน	138	26	3	167
	ร้อยละ	82.63	15.57	1.80	100

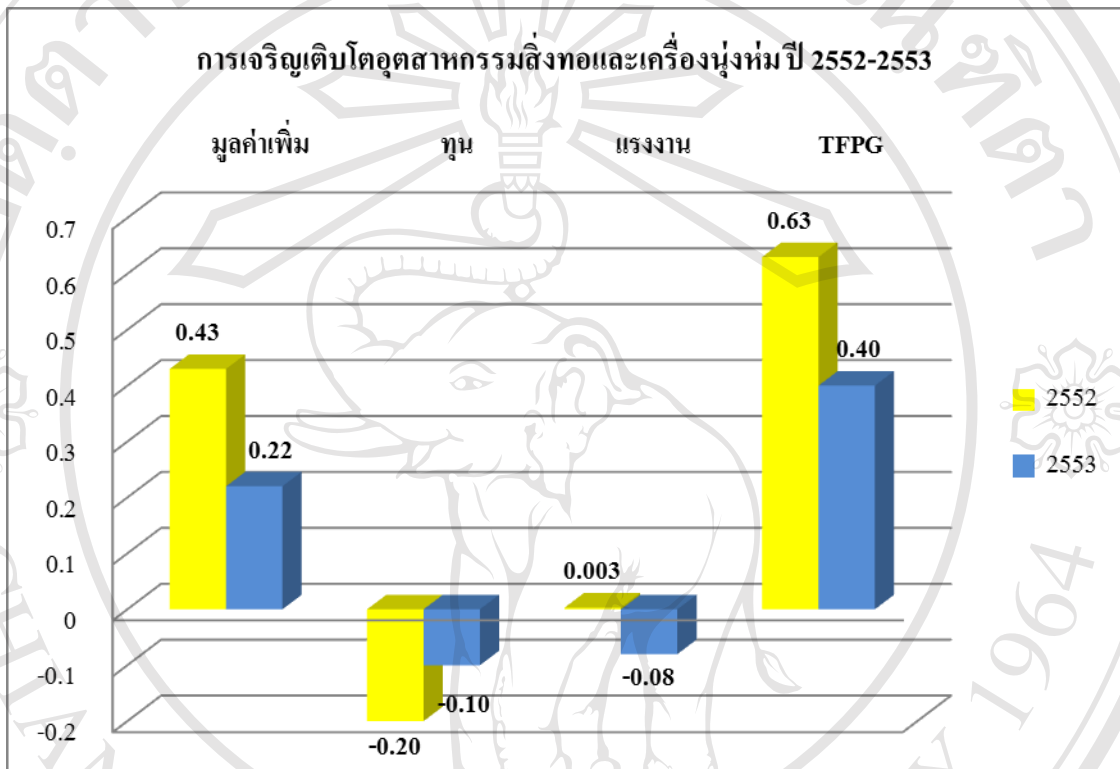
ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (2553)

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีตลาดทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ โดยการผลิตส่วนใหญ่จะเป็นการผลิตเพื่อส่งขายตลาดภายในประเทศ ในปี 2553 อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีสัดส่วนการจำหน่ายภายในประเทศคิดเป็นร้อยละ 63.15 ของปริมาณการจำหน่ายทั้งหมด ส่วนปริมาณที่เหลืออีกประมาณร้อยละ 36.85 จะเป็นการผลิตเพื่อการส่งออก ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมาที่มีสัดส่วนการส่งออกอยู่ที่ร้อยละ 35.81 สำหรับผลิตภัณฑ์สิ่งทอที่มีมูลค่าส่งออกเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา ได้แก่ เครื่องนุ่งห่มเสื้อผ้าสำเร็จรูป เคหะสิ่งทอผ้าผืนเส้นใยประดิษฐ์ด้ายฝ้ายและด้ายเส้นใยประดิษฐ์ โดยมีตลาดการส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป อาเซียน และญี่ปุ่น ซึ่งผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอมีมูลค่าคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 9.8 ของ GDP ในภาคอุตสาหกรรม(สำนักงานพัฒนาสิ่งทอ, 2553)

ในปี 2553 อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีปริมาณการผลิตขยายตัวเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปี 2552 การผลิตผ้า และการผลิตเครื่องแต่งกายพบว่าดัชนีผลผลิตขยายตัวเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 6.1 และ 7.9 ส่งผลให้ปริมาณการจำหน่ายปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.0 และ 10.8 เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา เนื่องจาก ได้รับผลดีจากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก ส่งผลให้ประเทศผู้นำเข้าของไทยมีคำสั่งซื้อจากประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับประเทศลาว เวียดนาม กัมพูชาและบังคลาเทศมีการนำเข้าวัสดุสิ่งทอจากประเทศไทยมากขึ้น เพื่อนำไปเป็นวัตถุดิบในการผลิตเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปเพื่อการส่งออก ส่วนการส่งออกของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในปี 2553 มีมูลค่าการส่งออกรวม 7,536.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มีมูลค่าเพิ่มขึ้นร้อยละ 19.35 เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา โดยผลิตภัณฑ์สิ่งทอที่สำคัญที่มีมูลค่าการส่งออกสูง ได้แก่ 1) เสื้อผ้าสำเร็จรูปซึ่งมีมูลค่าการส่งออกจำนวน 2,781.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.04 เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา 2) ผ้าผืนและด้ายซึ่งมีมูลค่าการส่งออกจำนวน 2,416.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯเพิ่มขึ้นร้อยละ 31.11 เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา (สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, 2553)

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (2553) ทำการวิเคราะห์โครงสร้างบัญชีการเจริญเติบโต (Growth Accounting Analysis) พบว่า ในปี 2553 อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีอัตราการขยายตัวของมูลค่าเพิ่มคิดเป็นร้อยละ 0.22 ซึ่งเป็นผลมาจากการขยายตัวของปัจจัยผลที่มาจาก การเติบโตของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หรือประสิทธิภาพของการผลิตรวม (Total Factor Productivity Growth หรือ TFPG) ซึ่งเป็นดัชนีสำคัญในการชี้วัดผลิตภาพโดยรวมของอุตสาหกรรมนั่นเอง ซึ่งมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.40 แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของปัจจัยผลที่มาจาก การเติบโตของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หรือประสิทธิภาพของการผลิตรวม ที่เป็นตัวขับเคลื่อนให้ เกิดการขยายตัวของมูลค่าเพิ่มในอุตสาหกรรม และสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของ อุตสาหกรรมที่ได้ให้ความสำคัญกับการปรับปรุงประสิทธิภาพในการใช้ปัจจัยการผลิตในภาพรวม มาอย่างต่อเนื่อง เนื่องจาก ปัจจุบันผู้ผลิตกำลังเผชิญกับภาวะการแข่งขันอย่างรุนแรงทั้งตลาดใน ประเทศและต่างประเทศ ซึ่งต้นทุนการผลิตของไทยเริ่มสูงกว่าคู่แข่งจากประเทศจีน และเวียดนาม ที่มีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่า จึงจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงประสิทธิภาพเครื่องจักรเพื่อยกระดับ คุณภาพของสินค้าทดแทนกับความสามารถด้านต้นทุนที่เสียเปรียบประเทศคู่แข่ง องค์ประกอบของ โครงสร้างการเจริญเติบโตในปี 2553 ไม่มีความแตกต่างไปจากปี 2552 มากนักที่มูลค่าเพิ่มของ อุตสาหกรรมมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.43 ซึ่งเป็นผลมาจากการขยายตัวของปัจจัยผลที่ มาจากการเติบโตของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หรือประสิทธิภาพของการผลิตรวม(TFPG)ร้อยละ 0.63 ในขณะที่ปัจจัยทุนมีการหดตัวร้อยละ 0.20 ดังแสดงในรูปที่ 1.1 การเจริญเติบโตอุตสาหกรรม สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ปี 2552-2553 แสดงถึงระดับผลิตภาพโดยรวมของอุตสาหกรรมยังอยู่ใน

ระดับที่ดีเนื่องจาก ผู้ประกอบการได้ให้ความสำคัญกับการปรับปรุงประสิทธิภาพในกระบวนการผลิต และการบริหารจัดการ ตลอดจน การยกระดับทักษะฝีมือแรงงานในอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การผลิตในอุตสาหกรรมมีประสิทธิภาพและสามารถแข่งขันได้มากขึ้น

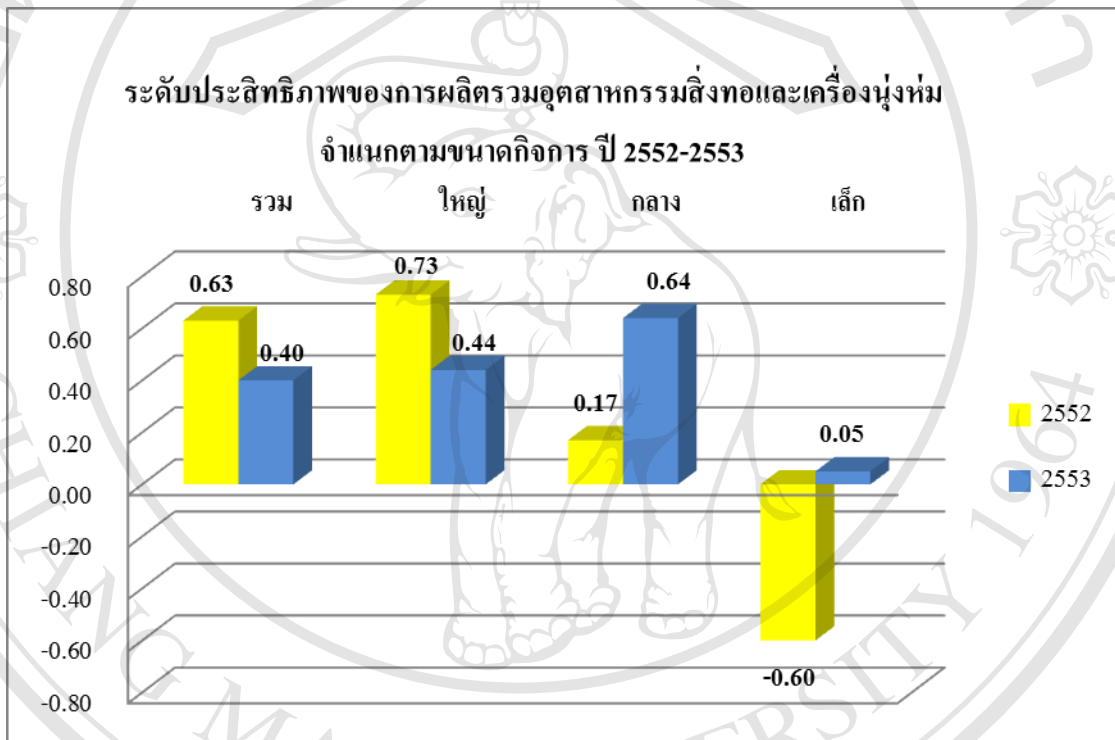

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (2553)

รูปที่ 1.1 การเจริญเติบโตอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ปี 2552 – 2553

นอกจากนี้ หากวิเคราะห์ระดับผลิตภาพการผลิตของอุตสาหกรรมตามขนาดกิจการแล้วจะพบว่า การขยายตัวของกลุ่มผู้ผลิตขนาดกลางที่มีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.64 แสดงในรูปที่ 1.2 มูลค่าการผลิตและการจำหน่ายที่ปรับตัวเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา ทำให้ผู้ประกอบการมีการใช้ปัจจัยการผลิตที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น จนทำให้ผลิตภาพการผลิตมีอัตราการขยายตัวที่เพิ่มขึ้น แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของปัจจัยผลที่มาจาก การเติบโตของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หรือประสิทธิภาพของการผลิตรวม ซึ่งเป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดการขยายตัวของมูลค่าเพิ่ม แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้ผลิตขนาดกลางได้ให้ความสำคัญกับการปรับปรุงประสิทธิภาพในกระบวนการผลิตอย่างต่อเนื่อง เพื่อผลิตสินค้าให้ได้คุณภาพและมาตรฐานตรงกับความต้องการของลูกค้าผู้ผลิตขนาดใหญ่ มีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.44 แสดงในรูปที่ 1.2 สำหรับกลุ่มผู้ผลิตขนาดเล็กก็มีการขยายตัวที่เพิ่มขึ้นของปัจจัยทุน ปัจจัยแรงงาน และปัจจัยผลที่มาจาก การเติบโตของความก้าวหน้า

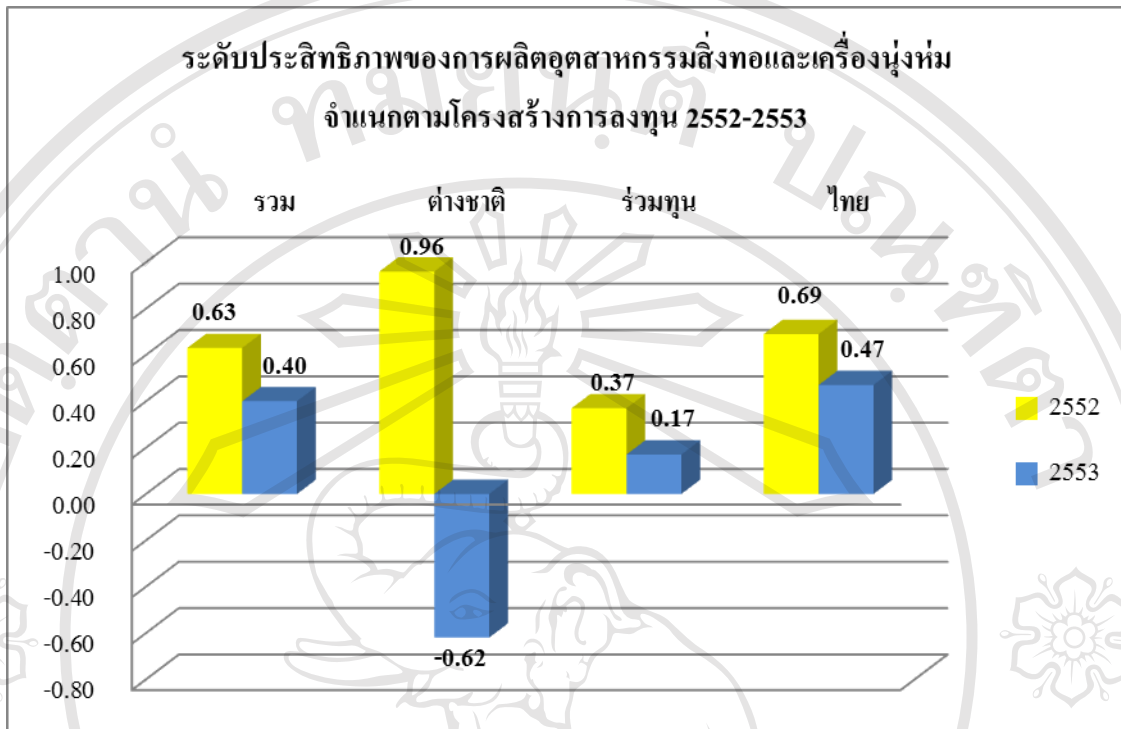
ทางเทคโนโลยี หรือประสิทธิภาพของการผลิตรวม คิดเป็นร้อยละ 0.05 แสดงในรูปที่ 1.2 เนื่องจาก กลุ่มผู้ผลิตขนาดเล็กมีการลงทุนเพิ่มขึ้นในปีจ้จยทุนและปีจ้จยแรงงาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถของผู้ผลิตขนาดเล็กในการใช้ปีจ้จยทุน แรงงาน และผลิตภาพการผลิตที่ยังไม่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ส่วนหนึ่งเป็นเพราะผู้ผลิตส่วนใหญ่ยังไม่สามารถยกระดับสินค้าทั้งทางด้านคุณภาพและรูปแบบไปสู่ตลาดระดับบนได้ จึงทำให้ต้องแข่งขันในตลาดที่มีการแข่งขันทางด้านราคา ซึ่งค่อนข้างเสียเปรียบกับคู่แข่ง เนื่องจาก มีต้นทุนการผลิตที่สูงกว่า

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (2553)

รูปที่ 1.2 ระดับประสิทธิภาพของการผลิตรวม (Total Factor Productivity Growth) อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจำแนกตามขนาดกิจการ ปี 2552-2553

ทั้งนี้ หากพิจารณาตามโครงสร้างการลงทุนแล้วจะพบว่ามูลค่าเพิ่มของกลุ่มผู้ผลิตร่วมทุนมีอัตราการขยายตัวคิดเป็นร้อยละ 0.17 และ 0.47 ตามลำดับแสดงในรูป ที่ 1.3 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้ผลิตทั้ง 2 กลุ่มมีการใช้ปีจ้จยการผลิตโดยรวมอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าปีที่ผ่าน มา ส่วนกลุ่มผู้ผลิตต่างชาติกลับมีมูลค่าเพิ่มที่ลดลงคิดเป็นร้อยละ 0.62 แสดงในรูป ที่ 1.3 เป็นผลมาจากการลดลงของปีจ้จยทุนและปีจ้จยผลที่มาจาก การเติบโตของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หรือประสิทธิภาพของการผลิต

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (2553)

รูปที่ 1.3 ระดับประสิทธิภาพของการผลิต (Total Factor Productivity Growth) อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจำแนกตามโครงสร้างการลงทุน 2552 – 2553

ดังที่กล่าวข้างต้น อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มนั้น มีสัดส่วนของการลงทุนในการผลิตเพื่อประกอบธุรกิจเพิ่มขึ้น สาเหตุมาจากการขยายตัวของมูลค่าธุรกิจสิ่งทอเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการขยายตัวของธุรกิจผลิตภัณฑ์จากผ้าเพิ่มขึ้นเช่นกัน ซึ่ง หนึ่งในผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย ที่มีมูลค่าทางธุรกิจสูง และมีแนวโน้มการค่าเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอคือผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้ายที่มีการเติบโตของธุรกิจอย่างต่อเนื่อง

ประเทศไทยได้มีการปลูกฝ้ายและปั่นทอทำเป็นเสื้อผ้ามาแต่โบราณ หลักฐานเท่าที่อ้างอิงได้ คือ จากพุทธบัญญัติให้พระภิกษุใช้ผ้าเป็นเครื่องห่มครองได้ 6 ชนิด รวมทั้งผ้าฝ้ายด้วย ซึ่งแสดงว่า เมื่อพุทธศาสนาเข้าสู่ประเทศไทย คนไทยรู้จักปลูกฝ้ายและทอผ้าแล้ว พันธุ์ฝ้ายในประเทศไทยมีหลายชนิด และมีฝ้ายพื้นเมืองอยู่ 2 สายพันธุ์ซึ่งให้ปุ๋ยสีขาวอย่างที่มีกพบทั่วไป และฝ้ายพันธุ์ซึ่งให้ปุ๋ยสีน้ำตาลอ่อน ที่ชาวบ้านเรียกกันว่าสีขี้ตุนหรือสีตุน เป็นพันธุ์ที่หายากและปั่นยากกว่าฝ้ายพันธุ์สีขาว ผ้าทอจากฝ้ายส่วนใหญ่คือผ้าทอจากทางภาคเหนือ ชาวล้านนาจะเริ่มปลูกฝ้ายราวเดือนพฤษภาคมและรอเก็บในเดือนพฤศจิกายน นิยมเก็บฝ้ายก่อนที่ฝ้ายจะร่วง ป้องกันไม่ให้ฝ้ายสกปรก หลังจากเก็บฝ้ายแล้ว ชาวบ้านต้องนำฝ้ายไปตากเพื่อคัดเอาแมลงและสิ่งสกปรกออก ก่อนจะนำไปหีบ แยกเอาเมล็ดออกก่อนนำไปปั่นเป็นเส้นด้ายและทำการทำเป็นผืนผ้าฝ้าย และทำไปตัดเย็บเป็น

เครื่องนุ่งห่มที่เป็นเอกลักษณ์ประจำถิ่นของชาวเหนือ ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมากมาอย่างยาวนาน จนถึงปัจจุบัน (หนังสือภูมิผ่านดินไทย บริษัทไทยประกันชีวิต เล่ม 5)

จังหวัดเชียงใหม่เป็นแหล่งผลิตผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้ายแหล่งใหญ่ของประเทศ ดังจะเห็นได้จากเสื้อผ้าฝ้ายพื้นเมืองที่ได้รับความนิยมในการสวมใส่ในชีวิตประจำวัน เช่นการสวมใส่ในส่วนงานราชการ สถานศึกษาประจำทุกวันศุกร์และเทศกาลต่างๆ รวมถึงเป็นสินค้าของฝากของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติที่มาเที่ยวในเมืองเชียงใหม่ ด้วยเมืองเชียงใหม่เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมายาวนานทำให้มีผลต่อภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องอันได้แก่ธุรกิจของฝาก ซึ่งผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้ายจากเมืองเชียงใหม่เป็นสินค้าที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เช่น เสื้อผ้าชิ้น ผ้าพันคอ ผ้าคลุมไหล่เป็นต้น ผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้ายจึงเป็นเสมือนสินค้าประจำจังหวัดเชียงใหม่ที่มูลค่าการซื้อขายเพิ่มขึ้น ข้อมูลจากศูนย์บริการการการค้าการลงทุน จังหวัดเชียงใหม่ ระบุว่าแนวโน้มการบริโภคสินค้าผ้าทอผ้าฝ้ายในจังหวัดเชียงใหม่ในอนาคตถือว่ามีแนวโน้มที่ดีขึ้นเนื่องจากกลุ่มผู้บริโภคผ้าฝ้ายทั้งในตลาดประเทศและต่างประเทศยังให้ความสนใจในหัตถกรรมแบบล้านนา และยังมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องอยู่เกี่ยวกับกระแสเศรษฐกิจและสังคมหากแนวโน้มเศรษฐกิจมีกระแสการปรับตัวที่ดีขึ้นก็จะกลายเป็นปัจจัยที่ทำให้มีการบริโภคผ้าทอมากขึ้น แสดงถึงผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายเป็นสินค้าที่ทำให้เศรษฐกิจของเมืองเชียงใหม่มีการเติบโตและมีการไหลเวียนของเงินทุนทั้งในและระหว่างประเทศ

ผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้ายนั้นมีรูปแบบหลากหลาย ซึ่งในตลาดอุตสาหกรรมสิ่งทอ ผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้ายได้รับการตอบรับจากผู้บริโภคอย่างต่อเนื่อง และปัจจุบันมีการพัฒนารูปแบบและลวดลายให้สวยงามและทันสมัยมากขึ้น อาทิ เช่น เสื้อผ้า ของตกแต่งบ้าน เป็นต้น เพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภคที่มีมากขึ้นทำให้ธุรกิจนี้มีผู้ประกอบการใหม่เพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย ประกอบกับการส่งเสริมของภาครัฐ มีนโยบายนิยมไทยใช้ของไทย และเพิ่มช่องทางการจำหน่ายผลิตภัณฑ์หลากหลายช่องทางขึ้น อาทิ การจำหน่ายในจังหวัดที่ตนเองผลิตสำหรับผู้ผลิตรายย่อยและยังจำหน่ายโดยตรงร่วมกับสหกรณ์เกษตรของหมู่บ้าน ตำบล ในโครงการ 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์ ทำให้ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายแพร่หลายและมีตลาดรองรับมากขึ้นส่งผลให้เกิดการขยายตัวของธุรกิจผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายอย่างรวดเร็ว

การขยายตัวของธุรกิจผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายทำให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่เกิดขึ้นมาก โดยเฉพาะในรูปแบบของธุรกิจขนาดย่อม ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ประกอบการมีการพัฒนาธุรกิจอย่างมั่นคงมีความพร้อมในการวางแผนด้านการเงินและการลงทุน โดยมีข้อมูลที่เพียงพอสำหรับการบริหารงานธุรกิจนั้น ผู้ศึกษาจึงสังเกตเห็นว่า การศึกษาด้านการวิเคราะห์การลงทุน ผลตอบแทน ความอ่อนไหวในการประกอบการธุรกิจผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย และประเมินผลด้วยวิธีการจำลอง

สถานการณ์ (Simulation) นั้น จะทำให้ได้ผลการศึกษาวิจัยที่จะเป็นข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์อย่างมาก ซึ่งรายงานผลการศึกษาและวิจัยในธุรกิจผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้ายยังมีอยู่อย่างจำกัด จึงควรมีการศึกษาในเรื่องนี้เพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ประกอบการในธุรกิจผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายโดยตรงในการบริหารงานธุรกิจ ทำให้การประกอบการธุรกิจประสบความสำเร็จ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนในการประกอบธุรกิจผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้ายในอำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ พร้อมวิเคราะห์ความไวต่อการเปลี่ยนแปลงของกิจการผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงต้นทุน หรือผลตอบแทนในการประกอบการ

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนทางการเงิน โดยใช้แบบจำลองสถานการณ์ (Simulation) ด้านรายได้และต้นทุนของกิจการผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้าย ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1.3.1 ทำให้ทราบถึง โครงสร้างการผลิตและการจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้าย ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

1.3.2 ทำให้ทราบความเป็นไปได้ของการประกอบธุรกิจผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้าย และสถานะของโครงการภายใต้ความผันแปรอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านต้นทุนหรือผลตอบแทน ซึ่งนักลงทุนหรือผู้ประกอบการสามารถทราบถึงลักษณะทั่วไปของการดำเนินกิจการผลิต ผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้าย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประกอบการพิจารณาตัดสินใจในการลงทุน

1.4 นิยามศัพท์

ผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้าย หมายถึง สินค้าทำจากผืนผ้าฝ้าย ได้แก่ เสื้อ กระโปรง ผ้าพันคอ ผ้าคลุมไหล่ กระเป๋า อื่น ๆ